

Mười Năm Xưa Mười Năm Sau

Mười năm xưa, ta thường đi với bạn
Mười năm rồi, ta đi một mình ta
Bạn đã thành người xưa, đã là người xa
Hai chữ Cố Nhân ôi là là...Đau đớn!

Con đường giờ là con sông cuộn cuộn
nổi buồn ta là sóng của con sông?
Bạn hết vui, bạn hết buồn, phải không?
Ta hỏi nụ hoa hồng. Nụ hoa hồng ứa lệ!

Ta với nụ hoa hồng giống nhau như thế
Ta nhớ bạn mà khôn xiết kể lao lung
Nhiều người gặp ta gương gương chào mừng
Ta gương gương chào mừng cho phải đao!

Bạn với ta con đường này, đi dạo
Có nhiều khi thấy bầy sáo bay qua...
Có nhiều khi nói chuyện với trăng tà...
Có nhiều khi thấy cỏ hoa dừng lại...

Mười năm rồi, bạn vẫn là con gái
Ta vẫn là người con trai băng khuâng
Tuổi của bạn là tuổi mùa Xuân
Tuổi của ta...giờ nửa chừng Thu Hạ...

Ta hôn bạn, bây giờ: Hôn Chiếc Lá
Ta Hôn Bạn Bây Giờ Hôn Thời Gian
Ai nói thời gian là Bạc là Vàng
Ta nói với lòng ta: Bạn là Người Ta Yêu Quý!

*Nếu thơ ta cứ hoài hoài ủy mị
Tạ bạn thôi mà, ai biểu bắt ta thương?*

Trần Vấn Lệ